

[Ib Christensen]

har ønsket at komme med i dette samarbejde. Det er et skridt i retning af den økonomisk-monetære union, for selvfølgelig skal man have en fælles økonomisk politik for at værne denne fælles valuta, man er ved at opbygge. Derfor hedder det da også i indledningen til dette system, at dette giver værdifulde impulser mod den europæiske union. Det er væsentligt at opleve, at en dansk regering tilslutter sig sådanne vendinger, samtidig med at det største regeringsparti undsiger en europæisk union.

Men vi kan altså konstatere, at man som sædvanlig, når EF har været i krise, tager endnu et dybt skridt ind i integrationen, harmoniseringen, overstatsligheden, og det er altså også det, der her er tilfældet. Det betyder reelt – ikke officielt, men reelt – at EF kommer til at opstille forskrifter for den økonomiske politik, der skal føres i Danmark, inklusive beskæftigelsespolitik, finanspolitik, penge- og kreditpolitik osv., altså et stort skridt yderligere i retning af tab af dansk selvstændighed, hvorfor det da også er blevet sagt, at dette er den største beslutning, der er taget siden EFs oprettelse, og det er i hvert fald et af de største skridt, der er taget i retning af at udbygge EF-sammenslutningen og fratage Danmark det styringsinstrument, som en selvstændig valutapolitik havde været.

Vores forslag heroverfor er naturligvis en udtræden af denne valutaslange, en frigivelse af den danske krone, således at tilbud og efterspørgsel bestemmer dens værdi. Hvis det blev fulgt op af en effektiv antiinflationspolitik, ville vi kunne komme et væsentligt skridt i retning af at genetablere beskæftigelsen og genetablere vores konkurrenceevne. Professor Gunnar Thorlund Jepsen har sagt, at en devaluering på op til 20 pct. ville halvere arbejdsløsheden i løbet af et halvt år, og det er muligt, hans vurdering er rigtig. I hvert fald ved vi, at kronen er politisk kunstigt overvurderet, og at det har haft katastrofale virkninger for vores konkurrenceevne og for vores beskæftigelse.

Derfor er den ansvarlige politik at udtræde af valutaslangen og så følge det op med en effektiv antiinflationspolitik. Her peger vi på vores forslag om en jordreform som noget, der kan sætte stopper for inflationsudviklingen inden for dette omfattende og farlige område, og som man kan fremføre på en sådan måde og give et sådant omfang og en

sådan effektivitet – hvis man ellers ville benytte det flertal, der var, fra socialdemokratiets side – at også samtlige lønmodtagerorganisationer, der gang på gang har krævet indgreb mod de arbejdsfrie gevinster, kunne føle sig tilfredsstillet, i stedet for at de nu i den grad føler mistillid til denne regering, at de undsiger den så bastant, som de gør, og truer med at lamme samfundet for at få regeringen fjernet. Så langt er man kommet ud i konfrontation, så langt er vi kommet ud i dette samfund efter dannelsen af denne regering og navnlig på grund af dens på mange områder provokerende politik.

Når derfor hr. Camre siger, at der intet andet flertal er for en anden økonomisk politik, er det rigtigt, men hvad er årsagen hertil? Den findes i socialdemokratiet og socialdemokratiets valg af regeringspartner.

Ved at føre en politik som den, vi her har skitseret, en tilbageholdenhed på visse offentlige udgiftsområder og et totalt stop for jord- og ejendomsspekulation, vil man skabe ligestilling for erhvervslivet, således at det kan erhverve lånekapital til en lavere rente, idet opsparing så ikke vil søge til passiv anbringelse i jord og fast ejendom, men til erhvervsaktive og arbejdspladsskabende investeringer i erhvervslivet. Vi vil kunne opnå tillid hos lønmodtagerorganisationer til, at de arbejdsfrie gevinster bliver ramt. Vi vil kunne stoppe en farlig inflationskilde, og vi vil kunne skabe en mere socialt retfærdig fordeling af byrderne i dette samfund.

Alt dette har regeringen afvist helt og totalt, og i stedet for kommer denne værdistigningsafgift ikke, og kommer den, bliver den et rudiment, ved vi. Det, der er sikkert, er, at man endnu en gang ødelægger den amtskommunale grundskyld. Det, der er sikkert, er, at momsskruen bliver drejet opad endnu en gang. Det, der er sikkert, er, at skatten på arbejde bliver sat op. En sådan regering kan ikke erhverve tillid hos nogen, hverken hos arbejdsgiversiden eller hos lønmodtagersiden, og derfor ser vi da også, at regeringen mødes med stedse større grad af mistillid. At den heller ikke kommer med udspil, fordi den formentlig ikke kan blive enig med sig selv om, hvad den skal spille ud med, er heller ikke egnet til at gavne vores realøkonomiske situation.

Jeg har her leveret en temmelig skarp kritik af regeringens politik. Vi har ønsket at se